

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 45. Mors Antonini. Marcus Aurelius Imperator.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum II.
A. C. 161.

An. 161.

Soter Papa.

Martyr.
Rom. 7. Apr.

Hegesippus cognovit, Ecclesiam Corinthiorum illo usque in vera, & sana Doctrina constanter perseverasse. Ubi Romam venit, illic usque ad Eleutherii, qui tunc sub Papa Aniceto Diaconus erat, Pontificatum permanfit. Satis constat, Anicetum Papam anno centesimo sexagesimo primo e vivis excessisse, & quod Soter ejus Successor ad annum centesimum septuagesimum federit, qui Eleutherii primus fuit. Universim Hegesippus testatur, suo tempore nullam sedem Episcopalem, incipiendo ab Apostolis, neque ullam urbem fuisse, ubi non fideliter ea omnia, quæ lex præcipiebat, Prophetæ docuerant, & ipse Dominus prædicaverat, servarentur. Hegesippum Ecclesia inter Sanctos numerat, scripta vero ejus omnia perierunt, si paucula fragmenta excipias, quæ nobis servavit Eusebii industria.

§. XLV.

*Mors Antonini. M. Aurelius
Imperator.*

Aurelius Antoninus Imperator Antoninus Pius vivere desit anno Jesu Christi centesimo sexagesimo primo; anno ætatis septuagesimo, Imperii vigesimo secundo. Successerunt duo ejus filii adoptivi, Marcus ejus nepos, & Gener, & Lucius. Marcus erat filius Annii Veri Imperatricis Faustinae fratris,

fratris, cujus filiam duxerat eodem nomine Faustina[m] dictam; propter adoptionem assumpsit nomen Aurelii Antonini, nobisque potissimum sub nomine Marci Aurelii notus est.

Sæculum II.
A. C. 161.

Lucius filius erat Lucii Cejonii Commodi, ab Hadriano adoptati, dicebatur etiam Verus, & Antoninus, sub nomine autem Lucii Veri notissimus est; Lucillam Marci Aurelii filiam duxerat. Tunc primum factum, ut Roma duos Imperatores veneraretur. In Lucii indole nihil laude dignum reperias; at Marcus Aurelius vir eximiæ virtutis, & rebus gerendis aptissimus erat, Philosophiam aperte professus; nihil enim illa melius in genere morum Gentiles noverant, hinc sapius Marcus Antoninus Philosophus dicitur; quod autem Philosophiam amaret, non ideo minus erat superstitiosus. Octennis Imperatoris Hadriani jussu Saliorum Marti consecratorum societati adscriptus fuerat; in hac omnia munia gradatim obivit, multos ipse suscepit, alios dimisit, nemine verba solemnia suggerente, quæ ipse memoria retinuerat. In rebus Religionem spectantibus opinionis conformitatem cum Numa affectabat, ex cujus sanguine se ortum ducere credi cupiebat; hinc antiquæ Romanorum Religionis observantissimus volebat videri, & illarum legum, quibus in vectio Religionum peregrin-

*Capitol. in
M. p. 29.*

Sæculum II. regrinarum vetabatur. Philosophiæ se-
 A. C. 161. cta, cui nomen dederat, erat illa Stoi-
 corum, inter omnes maxime superstitio-
 sa, in iis, quæ semel placuerant, iudicii
 inflexibilis, in delinquentes severitatis
 inexorabilis.

Capitol.p.32 Ita animo comparatum M. Aurelium,
 mirum non est, Christianos fuisse perse-
 cutum; quamquam alias Clementis no-
 men ambiret, & delicta infra meritum
 punire solitus esset; siquidem nullum
 mandatum, quo universim eos damnet,
 contra Christianos edidit, attamen per-
 secutiones in multis Provinciis vehemen-
 tissimas toleravit. In collectione senten-
 tiarum de moribus, ab hoc Imperatore

M. Anton. scripta, quam habemus, sic differit; om-
 lib. XI. n. 3. nem hominem omni tempore ad mor-
 tem debere esse paratum, non simplici
 obstinatione sicut Christianos, sed iudicio
 nostro, comitante ratione, & gravitate,
 ita, ut aliis sine clamorosa ambitione per-
 suadeamus, rationabilem esse causam, ob
 quam instanti malo mortem præferamus.
 Ex his verbis constat, quam parum cau-
 sa, ob quam Christiani fortiter mortem
 tolerarent, ipsi fuerit perspecta. Aliunde
 vero a Philosophis Gentilibus in Chri-
 stianos incitabatur, quorum solidas vir-
 tutes illi patienter ferre non poterant,
 eo quod eorum inanem garrum prode-
 rent. Inter Christianorum hostes tunc
 insignis

insignis fuit Crescentius Cynicus, in S. Ju-
stinum odio lethali flagrans. Erat is Pa-
tria Megalopolita, bipedum flagitiosissi-
mus, cui tamen nec sordida avaritia, nec
libidinis infamia nocuit, quo minus ab
omnibus honoraretur. Ab Imperatore
in annuam pensionem accipiebat sexcen-
tos asses aureos, nummis argenteis mille
ducentis æquivalentes. Christianos A-
theismi incusabat, de Religione judicans,
quam nesciebat.

Sæculum II.
A. C. 161.

Just. Apol.
p. 47.
Tatian. in
Gent.

§. XLVI.

Mors Cynici Peregrini.

Alius quidam Cynicus tunc temporis
insolens exemplum dedit, quousque
vana hominem ostentatio possit impellere.
Is fuit Peregrinus, alio nomine Proteus, *Luc. de*
Parii in Troade natus, patria propter cri-
mina expulsus; nam adulterii, & vene-
ris, adulterio peioris, convictus fuerat;
constans etiam omnibus erat, eum Patrem
suum suffocasse, quod mortem ejus ex-
spectare longum nimis credidisset. Per
varias terras profugus, venit in Palæsti-
nam, ubi Christianis adscriptus est; cum-
que ingenio valeret, tantam sibi peperit
existimationem, ut ad prima Ecclesiæ sub-
sellia promoveretur; propter fidem
Christianam missus est in carcerem, ex
quo virtutis opinio mirum quantum ex-
crevit;